

Wspomnienie o mgr. inż. Stefanie Niwińskim

Воспоминания о магистре инж. Стефане Нивиньским

Stefan Niwiński, M. Sc. Eng., Obituary

13X 1984 r. zmarł we Wrocławiu ceniony i zasłużony dolnośląski leśnik mgr inż. Stefan Niwiński, em. inspektor obwodowy OZLP we Wrocławiu.

S. Niwiński urodził się 2 IX 1904 r. w Warszawie. Od r. 1913 uczęszczał do Szkoły Polskiej im. Konopczyńskiego w Warszawie, przemianowanej w 1918 r. na Państwowe Gimnazjum Humanistyczne im. Adama Mickiewicza i tamże w 1923 r. zdał egzamin dojrzałości, po czym rozpoczął studia na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, gdzie w r. 1928 uzyskał absolutorium, a w 1935 r. po napisaniu pracy dyplomowej pt. „Cis pospolity — *Taxus baccata* w rezerwacie Cisy Staropolskie” — stopień inżyniera leśnika. W okresie studiów odbywał praktyki leśne: administracyjną — w nadl. Barsztowskie (DLP Wilno), w nadl. Starzyna (DLP Białowieża) i w majątku Wiśniowa, pow. Staszów; ogólną o charakterze rolno-leśnym w majątku Szczaki, pow. Grójec oraz tartacznią w lasach koronnych w Rumunii.

W latach 1929—1931 pracował w Zakładzie Urządzania Lasu SGGW w Warszawie, jako mł. asystent przy zbieraniu materiałów do ustalania granic zasięgów drzew i krzewów w Polsce, a następnie do listopada 1933 r. w Zakładzie Doświadczalnym Lasów Państwowych w Oddziale Ochrony Lasu jako asystent, i w tym to czasie był delegowany na teren Borów Tucholskich do nadl. Wierzchlas (DLP Bydgoszcz) i nadl.

Rytel (DLP Toruń) w celu przeprowadzania badań i obserwacji inwazji strzygoni choinówki. Od 1 XI 1933 r. do 15 V 1940 r. pracował w Biurze Zrzeszenia Związku Właścicieli Lasów Prywatnych w Dziale Eksportowym w Warszawie na stanowisku kierownika Komitetu Eksportowego oraz prowadził tam jednocześnie dział porad fachowych i pośrednictwa pracy. W okresie tym był również członkiem Komisji Drzewnej Polskiego Komitetu Normalizacyjnego i stałym korespondentem czasopisma „Rynek Drzewny”.

W 1936 r. brał udział w II Międzynarodowym Kongresie Leśnym w Budapeszcie, na którym wygłosił referat pt. „Prywatna Gospodarka Leśna w Polsce”, a w 1937 r. w I Polskim Kongresie Inżynierów we Lwowie. W 1938 r. uczestniczył w pracach komisji badającej szkody mrozowe w drzewostanach bukowych w Polsce. Po likwidacji ww. biura przez okupanta, w latach 1940—1941 r. pracował w Przedsiębiorstwie Handlowo-Przemysłowym Bekaba w Warszawie, jako zastępca kierownika Fabryki Wyrobów Drzewnych, jednak z powodu prześladowania ze strony okupanta opuszcza Warszawę i przenosi się w lubelskie, gdzie pracuje jako zarządca lasów majątku Bończa pow. Krasnystaw, aż do chwili wyzwolenia w lipcu 1944 r.

Od 1 VIII 1944 r. pracował jako leśniczy w Bończy (nadm. Orłów z siedzibą w Zamościu — DLP Lublin). Następnie przeniósł się do DLP Okręgu Bałtyckiego w Szczecinku i tutaj od 1 II 1946 r. do 30 XI 1958 r. pełnił kolejno następujące funkcje: nadleśniczego w Raciborzu (Okonek), referendarza, inspektora kontroli, st. inspektora kontroli technicznej, kierownika wydziału inwestycji i remontów, st. inspektora wynalazczości i BHP. 1 XII 1958 r. przeniósł się do OZLP Wrocław, gdzie pełnił obowiązki inspektora obwodowego w Wydziale Inspekcji, aż do chwili przejścia na emeryturę, tj. do 31 XII 1969 r.

W 1920 r. służył w Wojsku Polskim, jako kurier Biura Prasowego Naczelnego Dowództwa WP. W latach 1929—1931 w Legii Akademickiej przy 36 pp w Warszawie na kursie PW II stopnia. W 1931 r. powołany do odbycia służby wojskowej w Baonie Podchorążych Rezerwy w Śremie, skąd 7 XII 1931 r. został zwolniony przez Komisję Lekarską.

Od wczesnej młodości aż do ostatnich chwil życia cechowała Go wielka aktywność w pracach społecznych: w okresie gimnazjalnym pracował czynnie w ZHP; w czasie studiów w Bratniej Pomocy, Kole Leśników, Sądzie Koleżeńskim, Akademickim Kole Przyjaciół Rumunii itp.; po skończeniu studiów w organizacjach zawodowych i związkowych, piastując m.in. w r. 1936/37 godność II Sekretarza Zarządu Głównego Związku Zawodowego Leśników RP, członka Rady Naczelnej PTL, członka Prezydium Związku Zawodowego Pracowników Leśnych. W latach 1940—1941 w Warszawie brał udział w pracach konspiracyjnych resortowych wraz z śp. prof. Miklaszewskim oraz od 1942—1944 był członkiem AK Obwodu Zamość pod pseudonimem „Hubert” — jako łącznik służby pomocniczej.

Po wyzwoleniu aktywny organizator gminnych rad narodowych i spółdzielczości, aktywny członek ZZPLiPD, PNTL i SITLiD, jeden z założycieli i długoletni prezes Koła Seniorów przy SITLiD Oddział we Wrocławiu, członek Komisji Seniorów przy Radzie Wojewódzkiej NOT we Wrocławiu.

Za długoletnią ofiarną pracę zawodową i społeczną otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi; odznaki: „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego”, „70-lecia ZZPLiPD”, „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Srebrną i Złotą NOT, „Złotą PTL”, „Złotą SITLiD”, „Złotą Pol. Zw. Emeryt. Renc. i Inwalidów”, „Grunwaldzką”, „25-lecia Pracy w Lasach PRL”; medale: „Zwycięstwa i Wolności” oraz „100-lecia PTL”.

W pracy zawodowej i społecznej mgr. inż. S. Niwińskiego cechowała zawsze wrodzona inteligencja, wysoka kultura osobista, realizm i obiektywizm życiowy, poczucie obowiązkowości, głęboka wiedza fachowa i zdolność organizacyjna. Cieszył się dużym autorytetem i zaufaniem — był człowiekiem o kryształowym charakterze.

Niech Mu ta Ziemia Wrocławska, która za dni Jego żywota po wieczne czasy wróciła do Macierzy, lekką będzie.

Niech Go do snu wiecznego kołyszą szumy dolnośląskich borów i lasów, które zawsze tak gorąco kochał!

Cześć Jego pamięci!

Edward Bartol